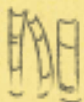

A/A

Α/Α

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

I. Κ. ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ.

Ἕλληνες χρυσά παιδιά μου! πῶς πολὺ σὰς ἀγαπῶ,
Καί πῶς θέλω τὸ καλὸ σας, δὲν μ' ἀνήκει νὰ τὸ πῶ.

Μάρτυρας τὸν Αὐγουστῖνο
Καί τὸν Τζορτζημου σὰς δίνω.

Μ' ὅσα ἔκχημα ὡς τῶρα ἔδειξα καί τ' ἐσκοποῦς
Γιὰ τὸ ἔθνος καλοῦς τρέφω, καί παύρους ἠλπίζω καρπούς.

Ἄν ποτὲ τὸ ἀρνηθῆτε
Μὰ τὸν Ἄγιο μ' ἀδικεῖτε.

Εὐχόμενοι ἀπὸ τῆς ὥρας ποῦ μ' ἐφέρετε ἐδῶ,
Στὴν ὁδὸν τῆς εὐπειθείας κ' εὐτυχεῖς νὰ σὰς εἶδῶ.

Πάρ' τὰ δίκια Γεώργη Σταύρου
Τοῦ ἀφέντη σου τοῦ μαύρου.

Σπύδων γιὰ τὴν θεράπευσιν τῆς πατρίδος τὰ δεινά!
Μέρα, νύκτα τὸ κονδύλι ὁ θροαχίων μου κινᾷ.

Πές καί μένε Σπηλιᾶδη!
Τί σοῦ εἶλεγα χθὲς βραδύ.

Βλέπων ἢ Ἑλλάς πῶς θέλει ἵνα δύο νομικούς,
Ἐφερα τὸν Γιαννοτά μου κ' ἄλλους χέλιους πρακτικούς.

Μὴ μ' ἀδικασίᾳ
Θυμῆς διὰ μαρτυρίᾳ.

ἔχω πλῆθος κατασκόπων καί προσηκτικῶν τὸν κοῦν,
Νὰ μανθάνω τὰ παιδιὰ μου τί μιλοῦν καί τί φρονοῦν.

Ὡς ἔχ τούτων καί νὰ κρίνω
Ποιὰ νὰ πίνω, ποιὰ ν' ἀφήνω.

Βλέπων ὅτι δὲν συμφέρει Σύνταγμα πρὸς τὸ παρόν,
Τάρασα γιὰ νὰ τὸ εἴσω εἰς καλλήτερον καιρὸν.

Δὲν φροντίζω, τὸ Θεὸ σας!
Σαιν πατέρας τὸ καλὸ σας.

Σὰς ἐπέλαβα ἀνάγκη καί ἐμὲ αὐτὸν ἔσχον,
Κ' εἶδα ὅτι ἔχω χρεῖαν σκύλων λυσσωδῶν κακῶν.

Νὰ! σὰς ἔφερα γιὰ σκύλους,
Κ' ἀελλοῦς καί ἄλλους φίλους.

Ἄν αὐτοὶ τὴν πῆτα τρέγουν, καί σὲς σίχυρα ἔσρα,
Σὰς φυλάττουν ἀπὸ λύκους, εἶς σῶα καί ἄλλα.

Μάρτυρας τὸν Αὐγουστῖνο
Καί τὸν Τζορτζημου σὰς δίνω.

Ἄν ἀρμενῆται τὸ γάλα καί τὸ αἷμα σαφὲς τρεῖς
Εἶναι τὸ δειλὸ μου ματι, γιὰ τὴν τύχη σας, φραβὸ.

Πάρ' τὰ δίκια, Γεώργη Σταύρου
Τοῦ ἀφέντη σου τοῦ μαύρου.

Εἶς ἐπίσθητε, τὸ βλέπω, ἄλλοι θέλουν ταραχὰς,
Γαῖτα, κίνα μὲ γυρεῖον, συνταγματικὰς ἀρχὰς.

Δὲν βρωτοῦν καί τὸν Βιάνρο,
Ποῖα μέτρα λίγ' νὰ πάρω.

Καί πῶς θέλουν νὰ πηδήσουν τόσαις σκάλαις παρευθῆς;
Γάλλοι, Ἄγγλοι νὰ μου γένουν διαζόνται οἱ ἀπειθεῖς.

Μὰ τὸν Ἄγιο μου! παιδιὰ μου,
Τοῦτο σφάζει τὴν καρδιά μου.

Ῥῶσσοι, Πορτογαῖοι, Νέρζοι πρέπει πρῶτα κ' Ἴσπανοί,
Νὰ γένουν κ' ἀγάλλ' ἀγάλλει, Ἄγγλοι κ' Ἀμερικανοί.

Πές, καί μένε Σπηλιᾶδη!
Δὲν σοῦ τόλεγα χθὲς βραδύ.

Σύνταγμα ζητοῦν, φωνάζουν εἶναι ἄρα γε καιρὸς;
Θὰ τοὺς θλάψῃ, δὲν τὸ εἶδῶ, δὲν εἶμαι τόσο μωρός.

Ξεύρετε, εἰσεῖς παιδιὰ μου!
Τὰ ὄρθα φρονήματά μου.

Δὲν τὸ εἶδῶ, μ' ἂν τ' ἀρπαξοῦν, νὰ τοὺς καίψῃ κεραυνός!
Θὰ σὰς παίουν εὐλακρότες, μάρτυς μου ὁ οὐρανό.

Μὰ τὸν Ἄγιο μου παιδιὰ μου,
Τοῦτο σφάζει τὴν καρδιά μου.

ἔχω ὁδηγὸν τὴν πῆσαν, ἀνὰ τὴν γραμμὴν,
Σύνταγμα ὅμως νὰ εἴσω τίνα δὲν μέσιν χωρεῖ.

Στὴν ζυγὴν τοῦ Αὐγουστῖνο,
Θάλλῃ, κ' ὁ καιρὸς ἐκείνου.

Μόνος εἶμαι καθεστῆτα, κ' ὅσοι ἄλλως ἐνεργοῦν,
Ὅλοι ἔναι μηχανορράφοι, καί ἐμὲ, ραβδικοῦν.

Μὰ τὸ ἀσπρομὸν καπέλο
Ἐτς εἶναι, ἐτς θέλω.

Σὰς τὰ εἶπα, παραπάνω νὰ σὰς πῶ δὲν ἔμπορῶ,
Μόταξ ἔχω νὰ συμβῆσω, διαζομαι, ἀναχωρῶ.

Μάθετε πῶς κατασκόπους,
Ὅ ὅλος ἐξείλα τους τόπους.

Εἶς εὐχαριστήμενοι, δότε μου ἀναφοραῖς,
Κ' ὅλοι σας ὑπογραφήτε ἐξ, ἐπτά, ὀχτώ φοραῖς.

Ὅτι πείθεσθε σ' ἐμένα,
Μὲ τὰ μάτια σφαλπημένο.

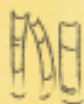
Πῆτε ζήτ' ὁ Κυβερνήτης, πῆτε κυβερνητικοί,
Ὅτι εἶς ὅλοι σφῶδρα, κ' ὄχι συνταγματικοί.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ δένω, τὴ σὰς μέλι;
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚὴ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ θλί.

ΜΟΥΣΕΙΟ ΑἰΕΘΟΥΡΙΟΥ, τὰ ἄλλα θὰ σὰς δοθοῦν,
Δὲν τὰ ἔχω εὐ Ταιμίον, μὰ προσμένονται νὰ ἄλθῶν.

Καί τὸ αἷμα σας ἀν πίνω,
Ὅσο ζῶ δὲν σὰς ἀφήνω.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ ΣΟΛΟΜΟΥ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΚ ΤΑΙΓΑΝΙΟΥ ΠΕΜΦΘΕΝ ΤΩ « ΕΣΠΕΡΩ » ΚΑΙ ΕΝ ΤΩ ΥΠ' ΑΡ. 89 ΦΥΛΛΩ ΑΥΤΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΕΝ ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ

Τόσο, λοιπόν, ἐθύμωσες
καὶ τόση ἠῆρες βράσι
Γιὰ μία ἐνὸς φίλου σου
τόσο ἀθῶα φράσι ;
Γι' αὐτὸ ποῦ σοῦ ἔπε δηλαδὴ,
χωρὶς καμμιά κακία,
Μεῖνε νὰ δῆς καὶ νὰ χαρῆς
χειμῶνα τὴν Ἑρυσσία ;
Γι' αὐτὸ ποῦ ἐπεθύμησε,
ποιὸς ξέρει μὲ τί πάθος,
Μὲ τί παλμὸ ἔς τὰ στήθη του,
μὲ τί ἰδέας βάθος,
Νὰ δῆ ἐμπρός του νὰ ἔβρεθοῦν
πρῶτη φορά εἰς πάλιν
Ὁ πάγος ἀπ' τὴν μιά μεριά
καὶ Σὺ ἀπὸ τὴν ἄλλη ;

Νὰ δῆ τὴν ἀγριόμορφη
σκοτινιασμένη πλάσι,
Τὴν πετρωμένη θάλασσα,
τὰ κρυσταλλένια δάση,
Τὸ **Στέπι** τὸ τρομαχτικὸ,
ποῦ λὲς κ' ἐκεῖ ὁ χάρος
Ξαπλόνει τὸ σενδόνι του
μὲ ὄλο του τὸ θάρρος,
Τοὺς λύκους πῶχουν μοναχοὶ
ἀπάνου ἔκει τὸν λόγο,
Ποῦ βασιλεύει τὸ φριχτὸ
« Φάγε με ἢ σὲ τρώγω »,
Ποῦ εἶνε ἡμέρα καὶ θαρρείς
μεσάνυχτο σημαίνει,
Π' οὔτε μιά μύτη φιλική
γύρω σου δὲν προβαίνει,
Ὅλα αὐτὰ ποῦ ναι μαζὺ
μιά ζωγραφιὰ γεμάτη,
Μαύρη σὰν Ἄδης, φοβερή,
φριχτὴ γιὰ κάθε μάτι,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Νὰ λάμψουν ἔξαφν' ἀπὸ φῶς
καὶ τ' ἀγριοὺς νὰ χάσουν,
Νὰ κοκκινίσ' ἢ ὄψι τους
καὶ νὰ χαμογελάσουν,
Τὴν ὥρα, ποῦ 'σάν ἀστραπή
ἢ μουσά σου ἢ θεία
Θὰ τὰ 'σχιζε φωνάζοντες
«Σᾶς χαιρετῶ Στοιχεῖα!»;

Γι' αὐτὸ τὸν μαῦρο φίλο σου,
μὲ στίχους καὶ μὲ μέτρα,
Πιάνεις εὐθύς καὶ τὸν χτυπᾶς
'Σάν νὰ 'τον ἀπὸ πέτρα;
Καὶ τ' ἀραδιάζεις 'ς τὴν χρυσή
τὴν λύρα σου γερμένος,
'Όσα ἴσως δὲν ἄκουσε
'ς τὸν βίον τ' ὁ καυμένος;
Τοῦ λέγεις πῶς λησιμόνησε
ὡς καὶ τὸ μύρωμά του
Κι' ἀρνήθηκε τ' ἀδέλφια του
καὶ ὅλη τὴν γενειά του;
Τὴν Μάννα καὶ τὸν οὐρανὸ,
τὸ φῶς καὶ τὴν ἡμέρα,
'Όλα καὶ ὅλους καὶ αὐτὸν
τὸν τάφον τοῦ πατέρα;...!

Κ' ἔπειτ' ἀφοῦ τὸν στόλισες
καλὰ καλὰ, τὸν πιάνεις
Μὲ λόγια, ποῦ μὰ τὸν Θεὸ,
τρέμω μὴν τὸν τρελλάνης,
Καὶ τοῦ προτείνεις μονομιᾶς
ν' ἀφίση τὴν δουλειά του
Μὲ Σὲ, ποῦ τὸν ἐμπάτσισες,
νὰ πεταχθῇ 'δῶ κάτω,
'Ανάμεσα 'ς ταῖς κιτριάς
νὰ φτιάση μιὰ καλύβη
Καὶ μέσα κεῖ τὰ χέρια του
νὰ κάθεται νὰ τρίβῃ,
Νερὸ νὰ χύσῃ ἀφθονο
μέσα 'ς τὸ σωθηκό του,
Κι' ἀέρα, μάλιστα βορριά
νὰ βάλῃ 'ς τὸ μυαλό του;
'Ετσι θὰ κάμῃς μάγουλο
τοῦ λέγεις βελουδένιο
Καὶ θ' ἀρμενίζῃς μὲ πανιὰ
'ς τὸ κύμα τ' ἀσημένιο!..

Ἔ! φίλε μου, συγχώραμε
πλὴν ὅλ' αὐτὰ μεγάλη
Βλάβη νὰ κάμουν ἤμπορῶν
'Σ τοῦ φίλου τὸ κεφάλι.
Δὲν λέγω, ἤμπορεῖ κ' ἐγὼ
καλὰ νὰ μὴν ἀρπάζω
Τὸ νόημα τῶν λόγων σου
καὶ κάπως νὰ τ' ἀλλάζω.
'Αλλὰ τὸ κάτω τῆς γραφῆς
καὶ ἡ ὀργή σου ὅλη,
Θαῤῥῶ νὰ ἦνε ὅτι ζῆ
ἐκεῖ ποῦ ζοῦν Χαχόλοι.
Κι' ὅτι δὲν ἔρχεται ἐδῶ
'ς τὴν φίλην του Ἑλλάδα,
Ποῦ εἶν' ὁ ἥλιος ὁ λαμπρὸς
κ' αἰώνια πρασινάδα.

Καὶ ποιὸς δὲν 'ξεύρει, φίλε μου,
καὶ ποιὸς σοῦ τὸ ἀρνεῖται
'Ότ' ἢ Ἑλλάς κι' ἀπὸ Θεοῦς
'μπορεῖ νὰ κατοικεῖται;
'Ότ' εἶν' κομμάτι τ' οὐρανοῦ
ποῦ κόπηκε τὴν ὥρα
Ποῦ εἶπ' ὁ Πλάστης νὰ γενῇ
κ' ἑλληνικὴ μιὰ χώρα;
Κι' ὅτ' εὐτυχὴς λογίζεται
κανεὶς 'ς αὐτὸ τὸ κλίμα
'Όχι νὰ ζήσει μοναχά,
ἀλλὰ καὶ νὰ 'βρῇ μνημα;

Κανεὶς αὐτὰ δὲν τ' ἀναιρεῖ
ἀλλὰ δι' αὐτὸ, ἀρνήθη
'Ό Ἕλληνας τὰ ξένα ζῆ
τὴν γῆ ποῦ ἐγεννήθη;
Εἶν' ἐξωμότης; δὲν πονεῖ;
ἔχει καρδιά σανίδι;
Πατρίδα πλιὸ δὲν ἀγαπᾶ;
Εἶνε χαμένο γίδι;...
Μὴ βλασφημεῖς! τῶρα κ' ἐγὼ
εἶνε καιρὸς νὰ εἶπω.
Δὲν ξεύρω ποῦ πλιὸ δυνατὸ
καρδιάς θὰ εὕρῃς χτύπο.
'Εδῶ, 'π ἀνθίζει ἡ μυρτιά,
ἢ δάφνη, τὸ θυμάρι,
'Η κεῖ ποῦ τρέχει γιὰ ψωμί
τὸ ἑλληνικὸ ποδάρι!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ουμῆσου μόνον τί χρωστεῖ
 ἔς τὰ ἔξω τὰ παιδιὰ της
 Αὐτὴ ἢ μάμμα, ἢ ἀγαπᾶς
 τόσο τὴν ἀγκαλιά της.
 Ουμῆσου, πῶς ἦτον πτωχὴ
 καὶ πῶς θά ᾽τον σθυμμένη,
 Ἄν ὅλοι ᾽θέλαμε βυζὶ
 ἀπ' τὴν δυστυχισμένη
 Ἄν ὅλοι γλυκὸ ξάπλωμα
 ᾽θέλαμε ἔς τὰ λημέρια,
 Κυττάζοντες τὸν οὐρανὸ
 τὸν ἥλιο καὶ τ' ἀστέρια.
 Ουμῆσου τὰ ὅλα αὐτὰ,
 καὶ ᾽πέ μου μόνον τότε
 Ἄν ἦν οἱ ἔξω Ἑλληνας
 ἢ ὄχι πατριῶται.
 Κ' ἂν ἔπρεπε τοῦ φίλου σου
 νὰ δώσης μ' ἀσπλαγχνία
 Τὸ **Κνοδο** ποῦ δὲν ἔφαγε
 ἀκόμη ἔς τὴν Ῥουσία.

Ἀθῆναι 14 Δεκεμβρίου 1882.

Ἡ ἀνωτέρω ἀπάντησις ἀπεστάλη ἐντεῦθεν τῷ «Ἐσπέρω» τὴν 14 Δεκεμβρίου λ. ε. ἤτοι τὴν τετάρτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς λήψεως τοῦ περιέχοντος τὸ ποίημα τοῦ κυρίου Α. Παράσχου φύλλου τοῦ βηθέντος περιοδικοῦ.

Ὁ κύριος συντάκτης τοῦ «Ἐσπέρου» ἐθεώρησε καλὸν, χάριν ἀγροφροσύνης (ὡς μοὶ γράφει) πρὸς τὸν κύριον Α. Παράσχον, ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ πρῶτόν μου δίστιχον διὰ τοῦ ἐφεξῆς·

«Τόσον πολὺ ἐθύμωσαι
 ὥστε νὰ μὴ ξεχάσῃς;
 Ἐνός σου φίλου μιὰ ἢ δύο
 τόσο ἀθῶως φράσεις;»

Ἐπειδὴ ἡ διόρθωσις αὕτη μοὶ ἀπαρέτκει, φρονῶ δὲ ὅτι ὁ κύριος Α. Παράσχος, ποιητὴς κατ' ἐξοχὴν φιλελεύθερος, οὐδόλῳ ἐννοεῖ τὴν μουσικὴν δεσμευμένην καὶ οὐδαμῶς θά θεωρήσῃ προσβλητικὸν τὸν στίχον

«Καὶ τίση ᾽πῆρες βράσι»,

ἀναγκάζομαι ν' ἀναδημοσιεύσω τὸ ποιημάτιόν μου, διὰ τῷ ἰδιαιτέρου τούτου φύλλου, ὡς τοῦτο εἶχεν ἐξ ἀρχῆς.

Ἀθῆναι, 6 Ἰανουαρίου 1883.

Θ. ΣΟΛΟΜΟΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΟΛΟΓΕΙΟΥ
 ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

A155.Φ2.00LL

Θυμήσου μόνον τί χρωστέϊ
 ἴς τὰ ἔξω τὰ παιδιὰ της
 Αὐτὴ ἢ μάνα, ἢ πατέρα
 τόσο τὴν ἀγκαλιά της.
 Θυμήσου, πῶς ἦτον πτωχὴ
 καὶ πῶς θά 'τον σβυμμένη,
 "Ἄν ὄλοι θέλαμε βυζὶ
 ἀπ' τὴν δυστυχιμένη
 "Ἄν ὄλοι γλυκὸ ξάπλωμα
 θέλαμε ἴς τὰ λημέρια,
 Κυττάζοντες τὸν οὐρανὸ
 τὸν ἥλιο καὶ τ' ἀστέρια.
 Θυμήσου τὰ ὄλα αὐτὰ,
 καὶ ἴπέ μου μόνον τότε
 "Ἄν ἦν οἱ ἔξω Ἑλληνες
 ἢ ὄχι πατριῶται.
 Κ' ἂν ἔπρεπε τοῦ φίλου σου
 νὰ δώσης μ' ἀσπλαγχνία
 Τὸ **Κνοῦτο** ποῦ δὲν ἔφαγε
 ἀκόμη ἴς τὴν Ῥουσία.

Ἀθῆναι 14 Δεκεμβρίου 1882.

Ἡ ἀνωτέρω ἀπάντησις ἀπεστάλη ἐντεῦθεν τῷ «Ἐσπέρω» τὴν 14 Δεκεμβρίου λ. ε. ἤτοι τὴν τετάρτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς λήψεως τοῦ περιέχοντος τὸ ποίημα τοῦ κυρίου Α. Παράσχου φύλλου τοῦ ῥηθέντος περιοδικοῦ.

Ὁ κύριος συντάκτης τοῦ «Ἐσπέρου» ἐθεώρησε καλὸν, χάριν ἀθροφροσύνης (ὡς μοὶ γράφει) πρὸς τὸν κύριον Α. Παράσχον, ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ πρῶτόν μου δίστιχον διὰ τοῦ ἐφεξῆς:

«Τόσον πολὺ ἐθύμωσα
 ὥστε νὰ μὴ ξεχάσῃ
 Ἐνός σου φίλου μιὰ ἢ δυὸ
 τόσο ἀθώως φράσεις;»

Ἐπειδὴ ἡ διόρθωσις αὕτη μοὶ ἀπαρέσκει, φρονῶ δὲ ὅτι ὁ κύριος Α. Παράσχος, ποιητὴς κατ' ἐξοχὴν φιλελεύθερος, οὐδὲν ἔννοεῖ τὴν μουσαν δεσμευμένην καὶ οὐδαμῶς θὰ θεωρήσῃ προσβλητικὸν τὸν στίχον

«Καὶ τίσις ἴπῆρες βράσι»,

ἀναγκάζομαι ν' ἀναδημοσιεύσω τὸ ποιημάτιόν μου, διὰ τοῦ ἰδιαίτερου τούτου φύλλου, ὡς τοῦτο εἶχεν ἐξ ἀρχῆς.

Ἀθῆναι, 6 Ἰανουαρίου 1883.

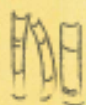
Θ. ΣΟΛΟΜΟΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
 ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙ.Σ.Σ.Φ.2.0011

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ